

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 32/2019
30.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бисерке Крпић и Данила Лакићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК.234/18 од 06.08.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 158/18 од 28.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бисерке Крпић и Данила Лакићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК.234/18 од 06.08.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 158/18 од 28.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу ЗК.234/18 од 06.08.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 61. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и уколико оштећеном ББ на име накнаде штете плати износ од 48.400,00 динара у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, а истовремено је окривљени осуђен на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а која ће у случају неплаћања бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 5.000,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 158/18 од 28.11.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Данила Лакићевић и потврђена је пресуда Основног суда у Ужицу ЗК.234/18 од 06.08.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Бисерка Крпић и Данило Лакићевић, због повреда закона из члана 439. тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те преиначи правноснажне пресуде Основног суда у Ужицу ЗК.234/18 од 06.08.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 158/18 од 28.11.2018. године или да укине наведене пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Браниоци окривљеног АА су у захтеву за заштиту законитости као разлог за подношење захтева само формално означили да су нижестепени судови на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно применили закон, а који наводи бранилаца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, браниоци суштински ову повреду закона образлажу тако што оспоравају и полемишу са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указују на погрешну и необјективну оцену доказа од стране нижестепених судов, истицањем да из изведених доказа није на несумњив и поуздан начин утврђено да је управо окривљени АА објавио оглас на интернет сајту „ВВ“ и да је он са оштећеним имао комуникацију преко мобилног телефона са означеним претплатничким бројем објављеним у огласу и договорио пријаву за посао и плаћање, због чега је окривљеног по ставу одбране требало ослободити од оптужбе, као и да није поуздано утврђено где је наведени оглас објављен и да је кривично дело извршено у Ужицу.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означавају повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну и необјективну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, браниоци окривљеног као разлоге за подношење захтева за заштиту законитости истичу и повреду закона из члана 439. тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, при чему само формално означавају повреду закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводе у чему се ове повреду закона тачно састоје, па су стога и ови разлози недозвољени.

Из напред изнетих разлога Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бисерке Крпић и Данила Лакићевића одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић